

CONTRIBUȚIA BATALIONULUI 7 VÎNĂTORI MUNTE — ZALAU ÎN RAZBOIUL ANTIHITLERIST

Am prezentat în comunicarea noastră anterioară drumul de luptă parcurs de Batalionul 7 V.M. de la întoarcerea armelor împotriva coaliției hitleriste pînă la desăvîrșirea eliberării teritoriului național. Trecut la 14 octombrie 1944 în rezerva Corpului de munte, el intră, peste două zile, împreună cu întreg Corpul de munte în rezervă, conform ordinului de operații 40 și 41 ale Armatei a 4-a.

Perioada de refacere, de completare cu oameni, echipament și materiale durează pînă la 21 decembrie 1944, cînd Batalionul 7 V.M. primește ordinul 682954 al Marelui Stat Major în virtutea căruia, începînd chiar cu ziua următoare, trebuie să înceapă deplasarea spre front, din garnizoana Deva, fiind pus în subordinea Diviziei 2 munte, ce-și stabilise zona de concentrare în regiunea munților Bukk¹. În aceeași zi colonelul Panaitescu este înlocuit la comandă cu maiorul Salcă Laurențiu. Deplasarea este organizată pe două eșaloane, executîndu-se pe calea ferată pînă în stația Tisa Fured din Ungaria, ulterior pe jos în zona Csaba (sud Miskolc). La dispoziția batalionului sînt puse două garnituri de tren formate din cîte un vagon clasă, 39 și respectiv 13 vagoane acoperite, 10 și respectiv 7 vagoane platformă, localitatea de destinație fiind atinsă la 3 ianuarie de către ambele eșaloane. De la Tisa Fured deplasarea se execută în marșuri cu etape foarte lungi, pe un timp ploios, prin frig, noroi și polei ajungînd abia la 18 ianuarie în comuna Veliká, unde se ia legătura cu comandantul diviziei, stabilindu-se sectorul de front ce revenea batalionului.

Botezul focului îl primește la 24 ianuarie, cînd Divizia 2 munte ordonă declanșarea atacului pentru cucerirea cotelor 499 și 570 de la nord vest de satul Luboreč². Adoptînd un dispozitiv pe două eșaloane cu compania cercetare în rezervă comandantul dă ordinul de asalt. Înfrunțînd cu vitejie viscolul, zăpada foarte mare, greutățile generate de un teren frămîntat și împădurit ce servea de adăpost inamicului pentru declanșarea unui foc ucigător de arme automate și brandturi, în strigăte de ura, vînătorii luptînd la baionetă reușesc să scoată pe inamic din întări-turi, raportîndu-se ocuparea cotei 499 la orele 10,30. A doua zi, în urma

¹ *Arhiva Ministerului Apărării Naționale*, Fond nr. 576, dosar nr. 2029, f. 1.

² *Idem*, Fond nr. 2336, dosar nr. 2905, f. 112.

unor pregătiri minuțioase și cu sprijinul artileriei se desfășoară lupte pentru cucerirea cotei 570. Încercările de manevrare pe laturi a poziției ocupate de inamic sînt primite cu violente baraje de artilerie, brandturi și arme automate, dar pas cu pas ostașii noștri se apropie de pozițiile dușmane. Prin jertfe numeroase, prin asalturi succesive, compania comandată de căpitanul Mardalaescu Ioan reușește să alunge soldații inamici din șanțuri și adăposturi, pătrunzînd în pădurea ce acoperea vârful cotei, unde luptă mai departe cu cuiburi răzlețe de arme automate, organizîndu-se la teren. Însuși comandantul Batalionului 7 V.M. căpitanul Gânțoiu Marin (maiorul Salcă L., bolnav, fusese evacuat) care s-a aflat permanent acolo unde lupta era mai grea, cade rănit grav de o salvă de aruncătoare inamice chiar în linia întii. Poziția cucerită cu atîtea jertfe este apărată hotărît împotriva numeroaselor contraatacuri declanșate în noaptea de 25/26 ianuarie.³ Pierderile suferite determină înlocuirea batalionului din dispozitiv⁴. Prima încleștare cu inamicul a însemnat și prima victorie, pe drumul lung, plin de fapte glorioase, parcurs pe teritoriul Cehoslovaciei. Întregul Batalion 7 V.M. este citat prin ordin de zi de către comandantul Grupului 4 V.M. în subordinea căruia se afla. Pe un platou în marginea comunei Panltské — Dravce se efectuează apelul solemn, cinstindu-se memoria celor căzuți, numeroși supraviețuitori ai luptelor fiind decorați pentru eroismul și vitejia dovedite în aceste două zile.⁵

Perioada acordată pentru refacere este scurtă. Necesități operative impun reintroducerea batalionului în prima linie. El acționează în subordinea Diviziei 2 munte din compunerea Corpului 4 armată. Acesta, împreună cu Corpul 7 armată, care reîntrase sub ordinele Armatei 1 române, primește misiunea de a zdrobi rezistențele organizate de diviziile 76 infanterie și 8 vînători germane pe pantele estice ale Munților Javorina⁶. Armata română avea misiunea de a executa lovitura frontală și în combinație cu Armata 53 sovietică, ce execută o învăluire pe la sud-vest, să cucerească masivul Javorina, ulterior să dezvolte ofensiva pînă pe cursul mijlociu al Hronului. Lovitura principală este dată pe direcția Luboreč — Pliešovce. Printre unitățile cărora le revine misiunea atingerii acestui obiectiv se afla și Batalionul 7 vînători munte.

În cursul acestei operațiuni el susține numeroase bătălii plătind cu jertfe fiecare palmă de pămînt străbătută, zdrobind de fiecare dată rezistența opusă de un inamic îndrîjit, cu o dotare materială superioară și beneficiind de avantajul oferit de teren.

Primele lupte, după scurta perioadă de refacere, le susține în zilele de 3—6 februarie în împrejurimile localității Turie—Pole. Cota 625 a constituit o nouă pagină glorioasă pentru vînătorii noștri⁷. Avînd o apă-

³ *Ibidem*, f. 114, 117.

⁴ *Idem*, Fond. nr. 576, dosar nr. 2029, f. 13.

⁵ *Idem*, Fond nr. 2336, dosar nr. 2905, f. 132.

⁶ *Idem*, Fond nr. 576, dosar nr. 2029, f. 15—16.

⁷ *Idem*, Fond nr. 2336, dosar nr. 2898, f. 10—30.

rare puternic organizată inamicul dispunea și de tunuri anticar și tunuri antiaeriene, sancționînd orice încercare de ieșire la atac a trupelor române. În ziua de 3 februarie, nu s-a reușit decît o înaintare de 100 metri. Atacul este continuat pe timpul nopții. Se mai cîștigă, plătit cu sînge, încă 200 metri. Toate acțiunile de luptă executate în 4 februarie rămîn fără rezultat, determinînd noi recunoașteri din partea noastră în ziua următoare. După lupte de o înverșunare nemaiîntîlnită companiile 1 și a 3-a reușesc să manevreze poziția inamică pe partea stîngă și să ajungă, la căderea serii, în spatele acesteia. Fără nici o clipă de odihnă este declanșat asaltul asupra cotei 625⁸, care, în sfîrșit, este cucerită de către Compania 2-a și plutonul de vînători alpini din Compania cercetare. Poziția pierdută avea o mare importanță pentru inamic, ea asigurînd șoseaua pe unde acesta își făcea aprovizionările, rațiune ce îl determină să contraatace furibund. Dar vînătorii nu dau nici un pas înapoi. Insuccesul îl determină să-și regrupeze forțele și din fața celorlalte batalioane române și să declanșeze un atac concentrat pe două direcții — dinspre satul Turie—Pole și satul Hrapșa. De țaria a două companii, dotat cu tunuri anticar și antiaeriene tractate auto sau pe șenilele acesta se bate cu înverșunare, ajungînd la lupta de grenade și baionetă. Toate încercările sale au dat greș în fața hotărîrii bravilor ostași din Batalionul 7 V.M. de a învinge. Alături de soldați, îmbărbătîndu-i permanent, se disting locotenentul Patachi, sublocotenentul Voinea Ion, slt. Vasilescu Nicolae, sergentul major Dumitru Gheorghe, lt. Pivniceru Aurel și sergentul major Bodinescu Gheorghe — care cade în mijlocul ostașilor săi luptînd la baionetă. Insuși generalul Iordăchescu C. — comandantul Diviziei 2 munte inspectează poziția batalionului. Operațiunile ofensive sînt continuate pînă în 11 februarie cînd epuizat, batalionul este înlocuit pentru cîteva ore de pe poziție⁹. Înlocuirea permite un scurt apel. Acum se realizează adevăratul nivel al pierderilor suferite, prețul scump al victoriilor. Compania comandă mai are 21 oameni, Compania cercetare — 27, Compania 1 — 15, Compania a 2-a — 36, Compania a 3-a — 31, Compania a 4-a — 67. După un scurt moment de respiro, a doua zi 11 februarie, orele 14 se primește ordinul de reintrare în dispozitiv. Atacurile se succed unul după altul. Inamicul se cramponează de fiecare acoperire din teren, se întărește pe fiecare cotă. Încet, dar ca un adevărat tăvălug, strivind zăpada și inamicul, sfidînd gerul și lipsurile de tot felul, vînătorii înaintează spre împlinirea misiunilor ce le revin. Cotă după cotă este luată cu asalt, iar rapoartele operative consemnează, unele mai sec altele mai entuziast, cucerirea; sînt depășite localitățile Hrapcea, Panov—Laz, Cerveva, Grabov — Hron, Groniacova¹⁰. Pentru cucerirea ultimei localități vînătorii sînt nevoiți să înainteze om cu om pe culoare printre focurile armelor noastre automate, brandurilor și artileriei pentru a înfrînge rezistența opusă de adversar, reușind să-l

⁸ *Idem*, dosar nr. 2896, f. 46.

⁹ *Idem*, dosar nr. 2898, f. 32—37.

¹⁰ *Idem*, Fond nr. 576, dosar nr. 2029, f. 189—193.

neutralizeze astfel dînd posibilitatea grosului să înainteze. 52 de morți și răniți au rămas pe cîmpul de luptă dintre ai noștri, dar inamicul este pus pe fugă. Oameni au timp a doua zi, 21 februarie, să se ocupe și de finuta lor. Frizerul trece rînd pe rînd pe la fiecare companie tunde și bărbierește soldații, după care aceștia părăsesc pe rînd poziția pentru a merge mai înapoi unde sînt îmbăiați, gîndind la pacea pentru care luptau.

Toate atacurile întreprinse de trupele române pentru a-și deschide drumul spre Pliešovce, ulterior Dobrá Niva, rămîn fără rezultat. Comandamentul Armatei 1 pregătește o nouă acțiune ofensivă de anvergură menită să desăvîrșească stăpînirea trupelor noastre asupra masivului Javorina. Lovitura principală pe direcția Oremov-Laz — Dobrá Niva. Batalionul 7 V.M. se numără din nou printre unitățile ce participă intens la atingerea acestui obiectiv.

Operațiunea este declanșată la 25 februarie¹¹, după o serie de restructurări în dispozitiv și după o pregătire masivă de artilerie la care iau parte și unități de aruncătoare și antitanc sovietice, inclusiv vestitele „Katiușe“.

La ora 10 începe canonada artileriei, care durează pînă la 10,30. Apoi zece minute trag brandturile după care se declanșează atacul. La început atacul progresează ușor. Rezistența se amplifică la Pod. Javorina, dar, om cu om, se trece prin focul armelor automate germane și odată cu cucerirea satului se raportează, la orele 14,00, îndeplinirea misiunii pentru ziua respectivă. A doua zi înaintarea continuă fiind zdrobite rezistențele organizate pe creste și pînă la orele 17,30 este cucerit și curățit de inamic satul Neresnice, în apropiere de Pilešovce.¹² De aici prin lupte îndîrjite duse pentru eliberarea localităților Siele, Hancova, Podskalka ajunge la 9 martie pe înălțimile nord-vest Dobrá Niva.¹³ Pierderile se cifrează la 9 ofițeri dintre care 8 răniți, iar lt. Poďircă Niçolae mort, 18 morți și 74 răniți ori dispăruți din rîndul trupei. Deși în zilele de 9 și 10 martie s-a aflat în linia a 2-a a Grupului 4 vînători munte, batalionul participă intensiv la lupte respingînd un contraatac inamic dat pe trei direcții pierzînd 8 ofițeri — 2 morți, 5 răniți, unul dispărut, un subofițer mort, 6 morți trupă, 21 răniți și 7 dispăruți. În 11 martie este trecut în rezerva Grupului 4 V.M. cu misiunea de a înainta în eşalonul II al acestuia gata de a interveni la nevoie în sectorul batalioanelor 8 sau 15 V.M.

Armata I română și odată cu ea și Batalionul 7 V.M. își continuă înaintarea, căuțînd să ajungă cît mai repede pe riul Hron. Pe căile de acces către acest obstacol natural inamicul organizează numeroase rezistențe, declanșează contraatacuri violente opunîndu-se cu toate mijloacele înaintării noastre, printre alte localități și la Bacúrov. Batalionului

¹¹ *Idem*, Fond nr. 2336, dosar nr. 2898, f. 92.

¹² *Idem*, Fond nr. 576, dosar nr. 2029, f. 194.

¹³ *Idem*, Fond. nr. 2336, dosar nr. 2896, f. 46.

îi revine misiunea de a cuceri satul și înălțimile din partea de nord a acestuia. Atacul are în frunte pe însuși comandantul, dar inamicul folosind carele de luptă reușește să-l stăvilească pentru moment. Pierderile anterioare lăsaseră companiile, aproape fără ofițeri. Iarăși, comandantul lt. colonel Vlădoiu Scarlat conduce trupe la atac izbindu-se de opoziția tancurilor, căzînd rănit în mijlocul bravilor săi subordonați. Ore de închețare pe viață și pe moarte aduc spre seară victoria de partea noastră¹⁴. A doua zi 17 martie eroii sînt înlocuiți de pe poziție de către o unitate sovietică. Comanda este luată de maiorul Savu Titus. Repausul înseamnă de fapt deplasarea către o nouă poziție în care se intră la 19 martie înlocuindu-se un regiment sovietic, în apropiere de Hron, la Glinskna cu misiunea de a arunca inamicul peste rîu și a forța trecerea acestuia.¹⁵

Pe întreg frontul Armatei I se fac pregătiri pentru forțare. Inamicul, vigilent, urmărea zi și noapte fiecare mișcare, declanșînd contraatacuri sau bombardamente ucigătoare de artilerie. Obiectivul fusese însă atins. Munții Javorina, cuceriți, rămăseseră în urmă, iar la picioarele vînătorilor și celorlalți soldați din Armata I se dezlănțuiau vijelioase apele Hronului. Operațiunea ofensivă trebuia continuată. Comandantul român stabilește trei etape pentru acțiunea ce urma să ducă trupele noastre de pe Hron pe Morava: Hron—Nitra, Nitra—Váh și Váh—Morava — obstacole naturale — marcau extremitățile acestor etape.

La 25 martie, orele 5,45, batalionul integrat efortului general al Armatei I, care hotărăște să dezlănțuie o lovitură frontală în urma căreia să atingă riul Nitra pornește acțiunea de forțare a Hronului. Mijloacele de trecere erau puține: 3 bărci Sedin dintre care două sînt scoase din uz după trecerea primelor companii. Inamicul reacționează din ce în ce mai puternic determinînd sisterea trecerii, iar vînătorii din capul pe pod creat se fixează la teren. Maiorul Savu T. este rănit pe cînd se găsește pe plaja rîului. Necesități operative generate de faptul că Armata 53 sovietică forțase Hronul pe un front larg între Tekov și Kálna, determină Armata I română să deplaseze o parte din forțele sale, în care este inclusă și Divizia 2 munte, la flancul stîng, punîndu-se sub comanda Corpului 7 Armată, cu scopul de a întoarce rezistențele germane din masivul muntos de pe direcția de acțiune a Corpului 4 armată¹⁷. Batalionul în subordinea Diviziei 2 munte începe deplasarea pentru punerea în practică a planului de operații prezentat mai sus. În 28 martie, transportat pe autocamioane, el străbate circa 100 km. și ajunge la Volkovče unde cantonează o zi. De aici, la început în marș, apoi în contact cu rezistențe slabe ale inamicului constituie împreună cu Batalionul 15 V.M. Detașamentul „Maior Sonauer“, înaintînd pe direcția Bania Victoria, Brodzany atinge la 2 aprilie 1945 rîul Nitra.¹⁸ Urmărirea inamicului,

¹⁴ *Idem*, Fond nr. 576, dosar nr. 2029, f. 199—200.

¹⁵ *Idem*, Fond nr. 2336, dosar nr. 2896, f. 46.

¹⁶ *Idem*, Fond nr. 576, dosar nr. 2029, f. 202.

¹⁷ *Idem*, Fond nr. 2336, dosar nr. 2896, f. 47.

¹⁸ *Idem*, dosar, nr. 2907, f. 10.

aflat în retragere continuă, este punctată de ciocniri în urma cărora încercările de organizare a apărării de către acesta sînt zdrobite. Batalionul participă cu întreaga Divizie a 2-a munte la eliberarea în noaptea de 4—5 aprilie a orașului Bánovce, important centru de comunicații pe riul Bebrava, manevrînd orașul pe partea stîngă împreună cu Batalionul 15 V.M.¹⁹.

Înaintarea Armatei 40 sovietice face disponibile trupele Corpului 4 armată român, printre care și Divizia 2 munte, astfel că se hotărăște deplasarea acestora la vest de Váh, la stînga Corpului 7 armată. La 8 aprilie Batalionul 7 V.M. trece riul Váh cu un pod plutitor spre Pieštani. Incepea astfel ultima etapă a ofensivei proiectate pînă la riul Morava²⁰.

Divizia 2 munte, împreună cu Divizia 10 infanterie, sînt destinate să cucerească masivul împădurit Mandet, manevrînd Carpații Albi, debușînd în Valea Moravei unde inamicul își organizase o puternică linie de apărare în scopul împiedicării pătrunderii trupelor române spre Uherski — Ostroh, asigurînd astfel unitățile ce se opuneau la aripa stîngă a Armatei 40 sovietice²¹.

Batalionul acționează pe direcția principală de efort a diviziei care viza eliberarea orașului Uherski Ostroh. Pînă la atingerea acestei localități, pe parcursul ofensivei declanșate la 16 aprilie, se desfășoară lupte crîncene pentru străpungerea aliniamentelor succesive de apărare organizate de trupele hitleriste.

Cimitirul satului Kozoidky a rămas încă unul din martorii spiritului de sacrificiu și vitejiei vîntătorilor. Atac după atac se succede, cîștigurile de teren fiind de ordinul sutelor de metri. Inamicul reacționează deosebit de puternic silînd pe atacatori să se îngroape la teren. Era nevoie de o acțiune îndrăzneată pentru a cruța viețile oamenilor. Comandantul batalionului, maiorul Sonauer, ordonă executarea unei incursiuni formată din două echipe a cite 6 oameni dotate cu mitraliere, puști mitraliere, grenade și mai ales cu dispreț față de moarte și hotărîrea de a învinge. Sergentul Neagu Nicolae, comandantul echipelor, cu cei 11 oameni reușește prin surprindere și lupta cu grenadele să zdrobească rezistențele întîlnite și să pună stăpînire pe cimitir, obligînd adversarul să părăsească și alte poziții. Degringolada creată permite batalioanelor 8 și 15 V.M. să elibereze satul Jeravine, iar sergentul Neagu cu echipa sa, împreună cu o companie trimisă în sprijin, continuă acțiunea și eliberează satul Kozoidky. Beneficiînd de o bună poziție în teren inamicul organizează din nou o linie de apărare în partea de sud vest a satului Veseli. Patru zile se cramponează de fiecare palmă de pămînt pentru a nu deschide direcția Uherski-Ostroh, dar metru cu metru înaintează vîntătorii²². În dimineața zilei de 24 aprilie batalionul primește ordin de a relua atacul pe aceeași direcție. „Un elan de neînchipuit; ai noștri por-

¹⁹ *Idem*, Fond nr. 576, dosar nr. 2029, f. 203—204.

²⁰ *Idem*, Fond nr. 2336, dosar nr. 2907, f. 37.

²¹ *Ibidem*, f. 40.

²² *Idem*, Fond nr. 576, dosar nr. 2029, f. 206—208.

nesc la atac, dau peste cap dispozitivul inamic, distrug cuiburile de rezistență ale armelor automate, ocupă calea ferată și pornesc în urmărirea inamicului care fuge dezorientat spre cota 217. În goană după inamic ai noștri ocupă și cota 217 și nu-i lasă răgaz absolut deloc de a se organiza pe o nouă poziție de rezistență²³. Contraatacuri cu tancuri, cu care de luptă, cu tot armamentul de infanterie rămân fără rezultat. Vânătorii de munte nu dau nici un pas înapoi. Dar la 25 aprilie mai era un efectiv de numai 29 luptători pe poziție. Completarea cu oameni era imperioasă. Sosesc 4 ofițeri și 180 trupă. Pentru asaltul final al orașului chiar comandantul diviziei precizează misiunile, inclusiv ale batalioanelor. La orele 13 primele elemente ale Diviziei 2 munte pătrund în oraș. Batalionului 7 V.M. îi revine misiunea de a manevra cu hotărâre orașul pe la imediat est. Orașul este eliberat, ofensiva Armatei I putând continua cu succes pe direcția Kyjov—Kroměříž—Kojetin. Personal, comandantul diviziei, generalul Filip Agricola decorează în ziua de 27 aprilie, la Uherski-Ostroh, 10 militari din batalion cu medalia „Bărbăție și credință” clasa III-a²⁴.

Trei zile la rând batalionul acționează în împrejurimile satului Zlechov, desfășurând numeroase atacuri pentru eliberarea acestei localități. Luptele au fost aprige, inamicul nelimitându-se la apărare ci contraatacând furibund ori de câte ori pozițiile îi erau periclitate de penetrații ale elementelor române în dispozitivul său. Pozițiile trec rând pe rând de la inamic la ai noștri și invers. Tancurile întreprinse de adversar deced de cele mai multe ori soarta înțeleștilor. Dar odată obișnuiți cu apariția lor, tinerii ce completează efectivele batalionului, nu mai dau înapoi reușind printr-un asalt impetuos să ocupe satul în ziua de 30 aprilie, orele 13,30, deschizând drum batalioanelor 10 și 16 V.M. să pătrundă, fără luptă, în localitatea următoare Tupesy, în urma nemților ce fugeau în debandată spre pădure. Curățindu-se satele și localitățile de elemente germane rămase cu misiunea de a rezista cu îndârjire, se continuă deplasarea.²⁵ Continuând, în paralel, acțiunea Corpului 4 armată de învăluire pe dreapta munților Chřiby inamicul se retrage spre nord, realizându-se cucerirea masivului muntos, unitățile Corpului 7 armată devenind disponibile și fiind regrupate începând cu noaptea de 3—4 mai într-un raion din apropierea localității Malinky de unde urmau să fie deplasate în zona Brno²⁶.

Ziua victoriei este tot mai aproape. Ea găsește Batalionul 7 vânători munte în urmărirea inamicului pe direcția Brno-Praga integrat mării unități ce acționa în cadrul Armatei I în ultima operațiune strategică de anvergură — Operațiunea Praga — ce viza zdrobirea elementelor armatei

²³ *Ibidem.*

²⁴ *Idem*, Fond nr. 2336, dosar nr. 2907, f. 114—127.

²⁵ *Idem*, Fond nr. 576, dosar nr. 2029, f. 210—211.

²⁶ *Idem*, Fond nr. 2336, dosar nr. 2898, f. 10—16.

germane ce refuzau să recunoască armistițiul semnat de căpeteniile fasciste și să depună armele²⁷.

Inamicul reușește să rupă contactul, Armata I ajungînd la 12 mai 1945²⁸, cu toate unitățile în zona finală de concentrare, Batalionul 7 V.M. fiind dislocat în apropierea localității Kvetnov. Tăcerea armelor devine o certitudine. Trupele Diviziei 2 munte sînt adunate în satul Semilov, unde la 14 mai sînt trecute în revistă de generalul de armată V. Atanasiu — comandantul Armatei I, generalul de corp de armată Filip Agricola — comandantul Corpului IV armată și generalul C. Iordăchescu — comandantul diviziei. A fost evocată amintirea celor căzuți și reliefată bravura întregii mari unități²⁹. Bilanțul participării la luptele pentru eliberarea Cehoslovaciei situa Batalionul 7 V.M. în primele rînduri ale vitezelor unități și subunitățile din divizie, drumul străbătut de el fiind drumul marilor bătălii, al marilor victorii și al sacrificiilor neîncetate ce au acoperit de glorie pe fiecare soldat și ofițer.

Timp de o lună de zile rămîne în cantonamentul atins la terminarea ostilităților. La 13 iunie împreună cu Divizia 2 munte începe mișcarea spre țară pe axul general Kroměříž—Trencin—Miskolc—Debretin—Oradea—Zalău. În ziua de 4 august 1945 el ajunge în garnizoana de pace Zalău³⁰ instalîndu-se în cazărmi, care nu erau chiar atît de noi și aveau nevoie, după cum glăsuia un raport al comandantului de batalion, de mari reparații.

Epopeea războiului antihitlerist lua sfîrșit — începea epopeea reconstrucției.

GHEORGHE NICOLESCU — CORNEL ȚUCA

LA CONTRIBUTION DU 7-e BATAILLON DE CHASSEURS ALPINS — ZALĂU PENDANT LA GUERRE ANTIHITLÉRIENNE

(R é s u m é)

Le 7-e Bataillon de chasseurs alpins est parti pour de front de Tchecoslovaquie au 21 décembre 1944. Subordonné à la 2-e Division alpine (le 4-e Corps d'armée), cette unité a apporté sa contribution à la libération del a Tchecoslovaquie occupée pas les troupes hitlériennes Son parcours a été marqué par d'innombrables sacrifices et faits d'armes accomplis à: Luborec, Turie-Pole, Panov-Laz, Dobrá-Niva, Bacúrov, Brodzany, Bánovce, Veseli, Uherski-Ostroh, Malinky. Au jour de la victoire, le bataillon était à la poursuite de l'ennemi, sur là route Brno—Praga.

Le résultat global de la participation du bataillon aux luttes menées pour la délivrance de la Tchecoslovaquie situe cette unit aux premières places, son chemin étant le chemin des victoires décisives, des grandes batailles et des sacrifices continues qui ont couvert de gloire chaque soldat et chaque officier.

Le 13-a juin, le bataillon est parti pour la Roumanie: Semilov—Kroměříž—Trencin—Miskolc—Debretin—Oradea—Zalău, où il est arrivé au 4-e août 1945.

²⁷ *Idem*, Fond nr. 576, dosar nr. 2029, f. 213.

²⁸ *Idem*, Fond nr. 2336, dosar nr. 2896, f. 49.

²⁹ *Idem*, dosar nr. 2899, f. 56.

³⁰ *Idem*, Fond nr. 576, dosar nr. 2235, f. 57.